

I TY BUDEŠ PACHOLEK, KDYŽ S PACHOLKEM UZAVŘEŠ SPOLEK

(Gnómičké verše české)

ČÍSLO 5* ROČNÍK II* 5.2.2009* (ČAS 1 – ročník XVI* Kurýr ročník VI)

Internetový nezávislý list podporující svobodné myšlení, podnikání a vytváření občanské společnosti především v oblasti ASKIBURGIONU.

Ve druhém století našeho letopočtu žil v Alexandrii slavný astronom a zeměpisec Klaudios Ptolemaios. Podle vyprávění obchodníků a vojáků kreslil mapy vzdálených zemí. Velké pohoří na severu země, v níž podle něj žil velký národ Boiochaimů, označil jako Askiburgion. Přiložte – li Ptolemaiovu mapu na mapu dnešní, pod Askiburgionem naleznete Nízký a Hrubý Jeseník, část Slezska i střední Moravy. I mezi tvůrci tohoto listu naleznete nejednoho učeného Boiochaima. Na sklonku 19. století si příznivci strany realistické, sdružení kolem T. G. Masaryka uvědomili, že potřebné změny společenské vyžadují více informačních zdrojů. A tak vznikl v roce 1866 list ČAS, od počátku redigovaný Janem Herbenem. V roce 1990 si vydavatelé tohoto listu vypůjčili název i původní grafickou podobu hlavičky a vydávali až do roku 2005 list ČAS v tištěné podobě. A pochopitelně v duchu názorů původní České strany lidové (realistické). Ten pak na několik let, od 3. 2. 2005 do 21. 8. 2008 nahradil internetový deník Bruntálský Kurýr. Tento internetový list ČAS je tedy pokračováním obou zmíněných periodik a měl by v této podobě vydržet co nejdéle. Což bude i dílem vás, čtenářů.

Vydává: občanské sdružení Vlastenecký poutník, PO BOX 21, 792 01 Bruntál. Redakce: vpoutnik@tiscali.cz +420 724 100 646.

Každé vydání najdete také na www.mubruntal.cz; www.bruntal.net; www.hbl.cz Objednávky: e-mail s předmětem ČAS

STAROSTA ING. VILIAM BOLGAČ PŘIJEL DNES RÁNO S DELEGACÍ OBCE MARIANKA DO BUDIŠOVA NAD BUDIŠOVKOU

VÍTEJTE PŘÁTELÉ

Námluvy mezi městem Budišov nad Budišovkou a obcí Marianka na Slovensku trvají již více než dva roky. V červnu minulého roku se mariánský spolek Permon stal účastníkem Cesty česko – německého porozumění, nedávno byla v Mariance delegace města Budišova na přátelské návštěvě.

Dnes přijíždí do Budišova nad Budišovkou delegace Marianky, vedená jejím starostou Ing. Viliamem Bolgačem. Starostové obou obcí parafují dohodu spolupráci této slovenské a moravské obce, které mají mnoho společného, nejen pokud se břidlice týče. Marianka je krásné místo poblíž Bratislavy. A také nejstarší poutní slovenské místo.

Marianka - je najstaršie pútnické miesto na Slovensku, jeho pôvod a história je sčasti zahalená legendami. Historici rádu Pavlínov, ktorý toto miesto spravoval zapísali ústne tradovanú legendu o pustovníkovi, ktorý žil v tomto údolí a z hruškového dreva

si vytesal sošku Panny Márie (podľa Pavlína Ľudovíta Kummera to bolo v roku 1030). Počas nepokojov, ktoré nastali v Uhorsku po smrti kráľa Štefana, pustovník musel zo svojho miesta utiecť. Sošku skryl do bütľavého stromu. Našla sa o niekoľko desaťročí neskôr. Spôsob ako sa soška našla je tiež zahalený. Najznámejšie tradovaná legenda hovorí, že v údolí žil zbojník, ktorému sa narodili ťažko postihnuté

deti. Keď to nešťastný otec videl, sľúbil že napraví svoj život a dal sa na pokánie. Vo sne sa mu vraj zjavila Matka Božia a ukázala mu miesto, kde má kopať v zemi, nájsť tam sošku a pod ňou prameň. Ak vo vode prameňa vykúpe deti, budú zdravé. Tak sa aj stalo a bývalý zbojník zasvätil po tejto udalosti svoj život Božej službe. História pútnického miesta sa začína písať od roku 1377, keď sa tu zastavil uhorský kráľ Ľudovít I. Veľký, z rodu Anjou. On položil základný kameň kostola a zveril správu pútnického miesta rádu Pavlínov. V roku 1380, keď bol kostol dostavaný, ten istý kráľ slávnostne preniesol milostivú sošku na hlavný oltár. Kostol Narodenia Panny Márie je pôvodne gotický. Gotickú konštrukciu si aj zachoval. Koncom sedemnásteho storočia bol na náklady cisára Leopolda I. rekonštruovaný v barokovom slohu. Z tohto obdobia pochádzajú štuky, maľby, ozdoby a bočné oltáre, ktoré sa nachádzajú v

loďi kostola. Aj presbytérium bolo prestavané v barokovom štýle, ale koncom devätnásteho storočia (1877) bolo regotizované. Z tohto obdobia pochádza neogotický hlavný oltár, bočný oltár Božského Srdca Ježišovho a vitráže v oknách kostola. Väčšina architektonických pamiatok v mariánskom údolí pochádza z obdobia baroka. Lurdská jaskyňa a krížová cesta boli postavené v prvej polovici dvadsiateho storočia.

Rád sv. Pavlínov spravoval pútnické miesto od spomínaného roku 1377 do roku 1786. Na tomto mieste zažil slávny rozkvet ale aj úpadok a zánik. Od šestnásteho storočia sídlil v Marianke generálny predstavený rádu a Pavlíni tu mali aj teologické štúdium. Generálny predstavený mal právo udeľovať doktorát teológie. V roku 1786 Jozef II. zrušil okrem iných aj rád Pavlínov a tak Marianku dlhé roky spravoval diecézny klérus. Kláštor neskôr kúpil knieža Schwarzenberg z Orlíka nad Vltavou, ktorý ho prestaval v klasicistickom štýle na poľovnícky zámoček. Z kláštora sa stal kaštieľ, ktorý vlastnilo viacero grófskych rodín. Od roku 1927 - 1950 pútnické miesto spravuje Kongregácia bratov tešiteľov, ktorá vznikla v roku 1922. V roku 1936 dali tešitelia postaviť krížovú cestu so sochami v životnej veľkosti. V roku 1950 bola kongregácia násilne zlikvidovaná spolu s ostatnými rehoľami na Slovensku, ale od roku 1990 sa znova ujala správy Marianky. Tešitelia zrekonštruovali kostol a bývalý pavlínsky kláštor (kaštieľ), ktorý slúži ako pútnický a exercičný dom. V súčasnosti v Marianke sídli generálny predstavený Kongregácie tešiteľov.

PŘÍKLAD EVROPSKÉ SPOLUPRÁCE

Mezi vzácnými hosty ze Slovenska je i správce místní farnosti P. Augustin Juraj Kardoš (na snímku nahoře v popředí). Jeho partnerem při dnešním rokování obou delegací bude správce farnosti budišovské P. Petr Fichna. Obě delegace projednají návrh na spolupráci obou obcí, který zatím pouze předpokládá mimo jiné:

Že obě strany připraví svůj „balíček turistických a rekreačních možností“ tak, aby se občané obou obcí seznámili se zajímavostmi a s možnostmi, které by je mohly zajímat při případné návštěvě, pobytu či rekreaci. Balíček bude zpracován formou použitelnou k prezentaci v tisku, na internetu i jinak (propagační panely apod.) Během trvání smlouvy uskutečnit minimálně dvě společná zasedání zastupitelstev (jedno v Budišově nad Budišovkou a druhé v Mariance) Obě partnerské strany si

budou vyměňovat (posílat) všechny tiskoviny. Na svých webových stránkách založí zvláštní rubriku (BUDIŠOV – MARIANKA, MARIANKA – BUDIŠOV) a budou je společně vytvářet a doplňovat. V době trvání smlouvy bude společně vydána drobná publikace – Marianka – Budišov se zřetelem na historii hornictví, církevního života, zajímavých památek i současnosti obou obcí. Předpokládá se i spolupráce při práci na encyklopedii Budišovska. Obec Marianka zváží možnost stát se účastníkem Cesty

česko – německého porozumění v červnu 2009. Stálá rubrika spolupráce bude součástí tiskovin vydávaných oběma partnery, případně i jiných tiskovin vydávaných jinými organizacemi obou obcí. Obec Mariánka vyšle delegaci na oslavy 710. let Budišova v roce 2011 a zúčastní se i případných dalších důležitých akcí města – totéž bude akceptováno ze strany Budišova nad Budišovkou. Vedení obcí (nebo jimi pověřené subjekty) se pokusí nejméně jednou ročně zorganizovat poznávací zájezd s cílem seznámit občany s partnerkou obcí a vytvořit tak příležitosti pro vzájemné jednání neziskových organizací, škol a jiných subjektů. Žádoucí budou i sportovní a kulturní výměnné akce. Osloveny budou školy – využít případné spolupráce k akcí týkajícím se nejen poznávání partnerské obce, ale i historie obou zemí s přihlédnutím k významným postavám dějin. Každoročně bude podán jeden projekt v rámci Česko-slovenské příhraniční spolupráce- INTERREG. V lichých letech, počínaje rokem 2009 bude nositelem projektu Budišov nad Budišovkou, v sudých letech obec Mariánka. Projekty budou vždy zpracovávány společně a ve shodě. Obě strany uváží možnost vytvoření veřejné společné poznávací akce (zřejmě prostřednictvím internetu) tak, aby byla zainteresována široká veřejnost – jedná z možností společného projektu. Město Budišov nad Budišovkou seznámí vhodnou formou veřejnost se životem a dílem nejvýznamnějšího budišovského rodáka – P. Cassiána Halašky, po němž je pojmenováno i jedno z městských náměstí. Vedení obce Mariánka zváží, zda by nebylo možné, aby nějaké místo či nějaká památka v obci a okolí, připomínala tuto významnou osobnost evropského formátu. V případě podobného návrhu z druhé

strany totéž uváží vedení města Budišov nad Budišovkou. Na tradičním každoročním prázdninovém jarmarku v Budišově nad Budišovkou bude vždy pamatováno na stánek Mariánka. Pokud se objeví podobná možnost v Mariánce, město Budišov ji rádo využije. Během trvání smlouvy zorganizuje každá ze smluvních stran (výměnnou) výstavu o historii, současnosti a plánech partnerského města. Smlouva předpokládá úzkou spolupráci neziskového sektoru z obou obcí. Půjde zejména o spolupráci spolku Permon Mariánka, Městského kulturního a informačního centra Budišov nad Budišovkou, občanského sdružení Vlastenecký poutník Budišov nad Budišovkou a dalších subjektů. Partnerské strany vytvoří těmto organizacím vhodné podmínky pro realizaci společných akcí a budou je dle svých možností maximálně podporovat. To jsou návrhy, o nichž se bude dnes dopoledne diskutovat, a ne všechny musí být schváleny.

Jde o náměty, které se vymykají běžným smlouvám o spolupráci mezi obcemi.

POZVEME NAŠE OBČANY K NÁVŠTĚVĚ MARIANKY

řekl našemu listu starosta Budišova nad Budišovkou Ing. František Vrchovecký. *Myslíme si, řekl, že poznání tohoto místa bude nejen inspirující, ale také zajímavé pro poznání a rekreaci. Nedávné rozdělení Československa nám v jistém směru moc nepomohlo, naopak. Proto je naší snahou, abychom s našimi slovenskými přáteli spolupracovali nikoli pouze proklamačně, ale i fakticky. Vřelé přivítání naší delegace v nedávných dnech, vedením obce Marianka, je pro nás inspirující. Kulturní a přírodní podmínky tohoto krásného poutního slovenského místa nás právem naplňují zvědavostí. Evropa je nám všem blízka. Ale Slovensko zůstane navždy našemu vnímání světa bližší, již pro naše společné dějiny. Jak jinak vše zviditelnit, než osobními a společenskými kontakty a spoluprací, dodal.*

Pan starosta Marianky Ing. Viliam Bolgač (vlevo uprostřed) pozval hosty z Budišova na oběd, při němž se kul plán spolupráce v letech 2009 – 2013. V diskusi mezi oběma delegacemi se ukázalo, že obce mají hodně společného, nejen historicky, ale i z hlediska současných potřeb a výzev. O tom všem se bude právě hovořit dnes v Budišově nad Budišovkou. Na snímku je zcela vlevo poslankyně Obecního zastupitelstva Marianky p. Radačovská a vedle pana starosty po levici P. Augustín Juraj. Pro účastníky setkání je připraven i historický exkurz – projížďka mikrobusem po okolí Budišova nad Budišovkou, prohlídka Muzea břidlice a farního kostela. Členy dnešní delegace Marianky jsou i zástupci spolku Permon Jozef Král' a doc. Sand. Marianku najdete na mapě na další straně.

MANŽELSKÉ ROZVRATY JIŽ NEHROZÍ! ZATÍM ALESPON MAJITELŮM MOBILŮ ZNAČKY NOKIA

**I když svou sms smažete, šikovní šťoural
ji ve vašem mobilu najde**

Víte, jak to chodí. V méně slušných partnerských vztazích (a těch je bohužel stále ještě hodně) si partneři (když to jde) projíždějí mobilní telefony toho druhého a přijdou tak na jejich záletné chování. Pochopitelně, že nejlepší obranou je s tak barbarským partnerem nežít a současně také nebyť nevěrný. Jenže, říkejte to lidem. Společnost CMI Technologies, spol. s r.o. (<http://www.cmit.cz>), uvedla na trh novou užitečnou aplikaci Black & White Guard pro mobilní telefony Nokia. Jak se již mnozí majitelé mobilních telefonů přesvědčili, mobilní telefon je vynikající pomocník,

Black & White
Guard

ale mnoha lidem dokáže během okamžiku změnit klidný život v peklo. Stačí malá nepozornost a důvěrná informace ze SMS zprávy nebo informace o důvěrném telefonním hovoru se dostane do nepovolaných rukou a je zle. "SMS zprávy bývají nejčastější příčinou prozrazení manželské nevěry," píše MUDr. Radim Uzel, CSc. I na půdě parlamentu už SMS zprávy vykonaly své. Rozhodně však nemusí jít jenom o manželskou nevěru nebo parlament. Mobilní aplikace Black & White Guard toto riziko minimalizuje. Uklidí za Vás důvěrné SMS zprávy a informace o důvěrných telefonních hovorech, ahlavně, nikdy nezapomene uklidit! Jak Black & White Guard

pracuje? Základem jeho činnosti je White List, tedy seznam telefonních čísel, který identifikuje všechny důvěrné SMS zprávy a telefonické hovory. Tyto zprávy a informace o telefonních hovorech Black &

White Guard smaže a uloží do trezoru, ve kterém si je uživatel může prohlédnout. Přístup do trezoru je chráněn heslem. Málokdo ví, že v lepších telefonech se informace o uskutečněném telefonickém hovoru, nebo poslané, či přijaté SMS zprávě ukládají ve dvou na sobě nezávislých seznamech. Zprávu sice smažete, ale zkušenější uživatel velmi snadno najde informaci o jejím zaslání v druhém seznamu. Aplikace také pracuje s Black listem, který umožňuje automaticky mazat SMS zprávy a odmítat hovory z nežádoucích telefonních čísel. Odtud název programu - Black & White Guard. Samozřejmostí je možnost nastavit automatické uzamykání klávesnice telefonu. Vynikajícím rysem aplikace je maximálně zjednodušená obsluha, díky které je dobrým a užitečným pomocníkem. Black & White Guard je prozatím dostupný pro telefony Nokia s operačním systémem Symbian 3rd Edition, které patří mezi nejrozšířenější mobilní telefony. Bližší popis najdete na <http://www.cmit.cz/cz/products/bw/index.html>. Společnost CMI Technologies, spol. s r.o. je mladá česká firma, která se zabývá programováním a specializuje se na mobilní aplikace. Mezi její produkty patří programy Meeting Asistent a O2 SMSender, která nabízí svým zákazníkům největší mobilní operátor v České Republice Telefónica O2 Czech Republic, a.s. Podílí se také na programech pro jiné mobilní operátory v Evropě.

Znáte obchodní smluvní právo?

Nejen advokátům či pracovníkům bank, finančních a obchodních společností nebo podniků, ale také zaměstnancům krajských a obecních úřadů, zkrátka všem, kteří při výkonu svých povinností potřebují znalosti obchodního smluvního práva, je určen seminář nazvaný Obchodněprávní smlouva kupní a smlouva o dílo. Seminář se uskuteční ve středu 25. 2. 2009 na Právnické fakultě v Brně (Veveří 70, číslo učebny 38, přízemí vpravo) od 9 do přibližně 14.30 hod. (prezence účastníků od 8.30 hod.). Jak podotýká lektor doc. JUDr. Karel Marek, CSc., cílem semináře je přispět k odstranění nedostatků, které se projevují v praxi. Například řada smluv vůbec nevzniká, nejsou řádně splněny nebo strany neuplatňují vhodným způsobem svoje nároky. *Více informací o podmínkách účasti na semináři včetně elektronické přihlášky lze získat na www.law.muni.cz pod odkazem Celoživotní vzdělávání, kurzy a semináře, nebo přímo na adrese: <http://www.law.muni.cz/czv/kurzy/>.*
(MODERNÍ OBEC)

České zemědělství – obraz poznamenaní země komunismem

SELSKÝ STAV – STÁLE V SOUMRAKU

Čestmír Hofhanzl

Motto: Na zemědělské půdě se nepodniká, násobně to platí pro les. Odpovědný zemědělec, lesník hospodáří. Přírodní procesy a podstata půdy určují dlouhodobou udržitelnost produkce zemědělské půdy. Hranice, které dává příroda, překračuje jen neodpovědný hlupák. Komunistický způsob výroby potravin i postkomunistické podnikání na půdě jsou jen jiné formální názvy drancování přírodních podstat půdy.

Za našeho života se odehrála neuvěřitelná změna v přístupu k práci, k životu na zemědělské půdě, i v pojetí produkce potravin. Přes velké zvýšení výnosů plodin a omezení potřeby lidské práce to nebyla změna dobrá. Následky již neseme a ponese je generace po nás. Moji rodiče byli zemědělci, jako malý kluk jsem na vlastní kůži zažil „socializaci“ venkova - nastolování „lepšího příští“ na věčné časy. Mého otce pro výstrahu ostatním zavřeli do pracovního tábora, hospodářství zůstalo na mámě s námi čtyřmi nedospělými dětmi, do družstva nešla. Měl jsem příležitost vidět a pochopit, co ti zločinní pomatenci dělali s venkovem, jak cílevědomě zničili elitu hospodářů na půdě. Aby neměli kritiky, nebylo srovnání, vykořenili to, co je v každém oboru lidské činnosti nejdůležitější: nositele tradice a, dnes tak módně označovaného, know how. Pro udržitelnost hospodaření na půdě je nesmírně důležitá dlouhodobá odpovědnost. Nejlépe dlouhodobou odpovědnost zajišťovalo přímé vlastnictví půdy a kontinuita vlastnictví v rodové linii hospodáře. Komunismus byl produktem mechanistické filosofické potroublosti, jeho „duchovní otcové“ a konstruktéři vymýšleli technologický systém a návod, podle kterého by z milionů individuálních lidských bytostí udělali jednoduše ovladatelný stroj. Desatero, které člověka pozdvihovalo z jeho biologické a živočišné přizemnosti a činilo z něj tvora schopného chovat se a jednat civilizovaně a rozumně, nahradili bičem. Ten bič přirozeně nakonec držel v ruce jakýkoli dobytek. Komunisté likvidovali existující společenské elity proto, že takoví lidé bývají nositeli étosu své společenské vrstvy i povolání. „Budovatele“ komunismu neomlouvá, že ve valné většině ani nevěděli, co ničí – ničili hodnoty, o kterých ve své ničemnosti ani nevěděli, že existují. Za mého dětství se každý sedlák nějak lišil od druhého, ještě dnes po padesáti-šedesáti letech bych některé dokázal popsat podle jejich vlastností. Každý musel denně přemýšlet a rozhodovat se, reagovat na rozmary přírody a nejen na ně. Proto na venkově vyrůstaly osobnosti. Platilo a dodnes platí, že tak, jak vypadá venkovská krajina, jak se s ní zachází, tak v důsledcích vypadá země, kultura, morálka i hodnoty jejího obyvatelstva. Anglický historik Trevelyan v Sociálních dějinách Anglie napsal: „Základ velikosti Anglie položili drobní venkovští Yeomani, lidé svobodní, nezávislí, živící se vlastní prací. Jejich děti šly do měst, staly se obchodníky, námořníky, řemeslníky.“ Když jsem v roce 1996 na celostátní konferenci ODA napsal, co cítuji o hodnotě venkova do zemědělského programu Občanské demokratické aliance, překvapil mě neuvěřitelný útok Vladimíra Dlouhého, že toto v programu být nesmí, žádal revizi hlasování o mém návrhu. Podivné bylo, jak vehementně se k Vladimíru Dlouhému připojil Pavel Bratinka. Na takovýchto věcech a reakcích jsem poznával a začínal chápat kontext sametové hry a role jednotlivých herců. Viděl jsem v počátku padesátých let, jak svobodným hospodářům místo přírody začali diktovat blbci a snaživí podrazáci, kteří sami byli schopni „pěstovat“ jen kopřivy. Kdo se nepoklonil a nepřizpůsobil, toho zavřeli a pak přestěhovali stovky kilometrů jinam. Ze svobodných, přemýšlivých lidí udělali nádeníky, nakonec se většina jimi stala i duchovně. Dokud byla družstva záležitostí jedné obce, měli lidé v nich pracující ještě k práci nějaký vztah, pracovali na pozemcích, ke kterým měli přímý poměr. Když v sedmdesátých letech začali družstva sdružovat ve velké několika tisíce hektarové celky, pojem hospodáře se zcela vytratil. Zůstali technologové, technologie a nádeníci. Tento akt „zcelování“ uzavíral etapu destrukce venkova a pojmu „hospodaření“ na půdě. První tu změnu zaregistrovala příroda; v sedmdesátých letech téměř z volné přírody, v níž se „vyráběly“ potraviny, zmizela drobná zvěř. Ukázkou, na jakých principech komunismus fungoval, jak si vybíral a dokázal zneužít i obtížné vyčerpatelnosti přírody, je prominentní postavení družstev v „normalizaci“

sedmdesátých let. Nejlépe to lze demonstrovat na fenoménu „podnikatelského zázraku“ Slušovického družstva. „Výrobu“ potravin, která se konala pod širým nebem, nešlo přesně svázat účetními položkami a předpisy, jako to lze udělat a kontrolovat v továrně či dílně. „Šikovný“ předseda a jeho ekonom měli příležitost, kryti rozmary přírody, vytvářet si a držet černé fondy. V sedmdesátých letech se předsedové družstev stali členy okresních polytbyr. Kdo z vyžírků si chtěl něco přilepšit, zvýšit životní úroveň, stal se funkcionářem družstva nebo kamarádem předsedy. Slušovický předseda František Čuba byl natolik „prozíravý“, že nabídl své družstevní panství jako dílnu a laboratoř postproletářským „novátorům a vynálezčům“. Budoucí „komunisto-podnikatelé“ si na kopanicích zkoušeli a ověřovali koncepty modernizace komunistických podnikatelských technologií. Tak, jako vše, nač komunismus a jeho průkopníci a novátoři sáhli, i Slušovické „podnikatelství“ vyrůstalo z podvodů a „progresivisté“ sloužili zločinu. Kopaničářský kolchoz dostával státní dotaci za to, že první plnil státní dodávky obilí – obilím, které dovezli ze Žitného ostrova. Vyvážel zbraně italským mafiánům a Rudým brigádám. Dovážel přes Vietnam a Tchajwanu a Hongkongu komponenty počítačových technologií pro Sovětské rakety. Na konci osmdesátých let „zemědělská prvovýroba“, „vyrábějící“ potraviny a zemědělské produkty, byla kompletně v „technologických celcích“, které se jmenovaly zemědělská družstva nebo státní statky. Tyto celky byly řízeny a spravovány kastou předsedů, ředitelů a funkcionářů družstev a statků. Stejně platilo pro výkupy, jatka, zpracovatelské podniky a továrny. Jejich ředitelé tvořili podobnou technologickou kastu „správců“ majetku Ústředního výboru. Až na výjimky není možno hovořit o tom, že by se snad někdo z těchto technologů a správců „majetku“ ÚV KSC, mohl chovat jako dlouhodobě odpovědný hospodář. Jako poslanec, nejdříve České národní rady a později Poslanecké sněmovny (od voleb 1990, do léta 1998) jsem byl členem Zemědělského výboru. Mohl jsem tedy v průběhu osmi „postsametových“ let sledovat skutečné úmysly a záměry „reformátorů“ a aktérů postkomunistické zemědělské „reformy“. Proklamovaná podpora obnovy soukromého vlastnictví, restituce a odpovědné hospodaření na půdě, byly jenom proklamace. Skutečné úmysly z úrovně státních orgánů, ministrů a státních úředníků byly jiné. V Parlamentu, tak jak byla „pluralitní“ politická scéna od počátku „sametovými pravidly“ sestavena, nebylo možno skutečnou změnu prosadit již vůbec. První dva roky, 1990 až 92, byla zemědělská komise České národní rady scénou reprezentantů zemědělských družstev. Každého zasedání „komise“ se účastnili experti typu Františka Trnky či Jana Fencla. Členové komise obvykle odhlasovávali jezeďácká usnesení. Fungoval jsem ty dva roky jako jejich oponent a snažil jsem se hlasovaná usnesení bourat. Všechny výhody, rozhodovací pravomoci, informace i vztahy s úředníky ministerstev však měli funkcionáři družstev a bývalí straníci plně pod svojí kontrolou. Když se na jaře 1991 v zákoně č. 229/1991 Sb., O půdě v klíčovém paragrafu řeklo, že oprávněná osoba se s osobou povinnou *dohodne*, nebylo o čem diskutovat. Když družstvo restituentovi nechtělo majetek vydat, nemuselo. Bylo v pozici silnějšího. Někdy na podzim roku 1990 jsem na jednání komise ČNR řekl: „Chcete-li obnovit přirozené poměry hospodaření na půdě, máme po tom, co komunismus po sobě zanechal, jedinou možnost. Najděte na každé vsi jednoho, dva, tři lidi, kteří umějí pracovat. Těmto lidem vraťte půdu, poskytněte jim půjčky, případně dejte nějaké dotace. Vše zpětně provažte proti zneužití, když tito lidé prokáží svou práci dobré hospodaření, splátky půjček jim odpusťte. Celá ves je nejdříve znenávidí, budou jim dělat, co nejhoršího půjde. Až tito lidé prokáží ostatním, že se jde postavit na vlastní nohy, ostatní je budou chtít napodobit, pak pomozte jim. Současná družstva, statky zatím radikálně nerušte, ale systém důsledně tlačte k osobní odpovědnosti a přímému vlastnictví.“ Samozřejmě, že nikdo z organizátorů zemědělské postkomunistické „perestrojky“ neměl v úmyslu skutečný návrat odpovědného hospodaření na půdě. Nechtěli znovu obnovit a vybudovat, jako základ zemědělství a páteř venkova, systém zemědělských hospodářství-farem, na nichž by žili a hospodařili vlastníci hospodáři. Žádný takový skutečný úmysl nebyl, většina nomenklatury zemědělských družstev chtěla jen takovou změnu, že oni zůstanou šéfy, dostanou více pravomocí a případný zisk bude z většiny jejich. Rizika dále ponese stát a ten jim bude dorovnávat případné ztráty. Restituce nebyly povinné a obtížně se vymáhaly. Současně též nebyla na znovunabyvatele majetku vkládána vymahatelná povinnost odpovědného zacházení s nabytým majetkem. Šéfy družstev a nově vznikajících právnických osob v té době nezajímalo, že by tlačili politiky k obnovení propojení prvovýrobců se zpracovateli –

s podílem na zisku pro prvovýrobce. Starostí předsedů družstev bylo udržet si svého vrabce v hrsti, bez ohledu na souvislosti oboru, budoucí závislost a škody. Kdo u čeho z komunistického času byl, chtěl si to přihrát pro sebe a svou partu. Sametoví revolucionáři ve výkonných funkcích a úřadech s nimi, ve své většině, spoluhráli. „Privatizace“ výkupů a zpracovatelských podniků šla cíleně do rukou těch, kdo je drželi z komunismu, pomocí fondů a bank si je centralizovali. Skutečným smyslem postkomunistické zemědělské „reformy a privatizace“ bylo udržet centralizované ovládání „zemědělských výrobců“ potravin. To se organizátorům „modernizace“ komunistické výroby potravin, v podobě převládajícího způsobu „podnikání“ na půdě a „podniků“ – družstev a právnických osob, podařilo. Lidé, kteří v restitucích dosáhli navrácení majetků a začali hospodařit, byli oproti stávajícím družstvům a právnickým osobám v nevýhodě; většinou začínali z ničeho. Politická atmosféra byla příznivá a jednala ve prospěch právnických osob, které navazovaly na bývalé „kolchozy“. Tomu odpovídala vytvářená legislativa, předpisy i centralizace zpracovatelů do monopolních celků. V nejvyšším patře nešlo o ekonomiku, ale o politicko-mocenské ovládnutí odvětví „potravinářství“. O čem byla a kam směřovala „sametová revoluce“ zemědělství je možno doložit na „osobnostech“ porevolučních ministrů zemědělství. Komunistu Tomanu, o čem bylo a kam směřovalo jeho úsilí, nejlépe doložíme tím, že rodina Tomanů je dnes jedním z monopolních „podnikatelů“ ovládajících potravinářství. Bohouš Kubát se stal revolučním ministrem zemědělství díky tomu, že jako veterinář ošetřoval Havlova psa. Bohouš dovedl ohnivě řečnit pro restituce, na počátku i vymohl pro začínající restituenty dotace. Nebyl ale schopen systematické, soustavné práce, připravovat si pozice, zpevňovat půdu pod nohama. Skákal z jámy do jámy, které mu oponenti nastražovali. Josef Lux byl celou svojí bytostí odchovanec kolchozů. Sice řečnil, že co bylo ukradeno, musí být vráceno, byla to však jen rétorika, neudělal pro to nic. Josef Lux byl „politicky“ velmi učenlivý, v demagogii a podrazech byl na scéně jednička, dovedl své zboží prodávat velmi sugestivně. Svou činností na ministerstvu zemědělství připravil cestu a půdu pro své následovníky. Jan Fencel byl jako ministr zemědělství „neklamným znamením o prdu, co je na cestě...“. Bezskrupulozní komunisto-podnikatel, nastoupil přirozeně do pozic připravených Luxem. Fencel dokončil jeho práci na tom, že „páteří“ postkomunistického zemědělství budou technologické celky, vzniklé z bývalých kolchozů a statků. Jaroslav Palas pokračoval. Zgarba byl epizodou, snad ho trochu brzdilo, že sám má statek a na něm své zájmy. Mládek překlenoval hluchou dobu a držel pozice. Petr Gandalovič je univerzální klon, který nemá o zemědělství ponětí, dostatečně silný tlak jej usměrní k libovolnému použití. Po devadesátém roce byla jedinečná příležitost napravit škody, které způsobil komunismus v zemědělství a na stavu venkova. V té době byla výjimečná možnost zahájit pozemkové úpravy krajiny, vydávat restituované pozemky už v celcích, podle pozemkových úprav. Šlo připravit a realizovat je na extenzivní zemědělské hospodaření s agroturistikou. Především to byla neopakovatelná šance obnovit jako základ hospodaření na půdě zemědělská hospodářství – farmy, které jsou dle staletých zkušeností prakticky jako jediné způsobilé udržovat dlouhodobé hospodaření na půdě. Nic takového se cíleně, s budoucí perspektivou, nedělalo a nebyla žádná vůle to dělat.

Rodinná hospodářství a farmy jsou v menšině a současný politický režim dělá, co je v jeho silách, aby těmto vlastníkům jejich existenci a odbyt produktů co nejvíce ztížil. Většinové „komunistické podnikání“ ve „výrobě potravin“, v podnicích zemědělských družstev a právnických osob je podstatně méně efektivní, a jejich politická „loby“ čile vymáhají dotační peníze na státu. Nic tyto podniky nepřinutí, aby se ze své vůle chovaly k půdě a ke krajině s dlouhodobou perspektivou. Každá výměna vedení v těchto podnicích vyvolaná prostým odchodem do důchodu ohrožuje existenci takového subjektu. Předsedové – manažeři si hlídají své pozice, nejsou ochotni si vychovávat nástupce. Postkomunistická „reforma“ zemědělství a „podnikání“ na půdě odložila a prodloužila krizi českého zemědělství i venkova – zatím, zdá se, na dobu neurčitou.

V Třešticích, 28. ledna 2009* Čestmír Hofhanzl *www.konzervativnistrana.cz

CO JE UKAZATELEM POLITICKÝCH A SOCIÁLNÍCH VZTAHŮ V OBCI?

Na otázku v titulku se nabízí odpověď, že oním ukazatelem je především politické složení zastupitelstva. Není tomu tak. Za posledních dvacet let se starostové a zastupitelé měnili každé čtyři roky, někde úplně kompletně, takže dosavadní stav nám současné politické složení zastupitelstev rozhodně nezobrazuje. A občanské? To ano.

Přítom odpověď na onu otázku je zcela jednoduchá – svědectvím o vztazích v obci je její vzhled a stav krajiny v okolí obce. Jestliže přijede na náměstí jakékoli obce a vidíte zchátralé domy, neupravené pozemky, propadlé chodníky, poničené ukazatele, zrezivělé (či obsahově zastaralé) informační tabule (včetně těch uvítacích na počátku či na konci obcí), tak vás na místní radnici mohou stokrát ubezpečovat o tom, jaký je pan starosta skvělý člověk, a jak krásně pracuje zastupitelstvo, komise či spolky, samotný pohled na různá místa v obci svědčí o něčem jiném. A nyní již slyšíme námitky – ony zchátralé objekty patří soukromým podnikatelům, s nimi nemůžeme nic dělat. Na reklamu vydáváme nemalé prostředky a víc jich nemáme. Atakdále. Není to pravda. I na soukromé vlastníky má radnice metr uplatněním různých ustanovení stavebního zákona, živnostenského zákona či jiných zákonů a opatření. V jednom okresním městě je na náměstí dům, v němž provozuje soukromý podnikatel dvě provozovny – obchody s potravinami. Potraviny jsou možná kvalitní a dobré. Ale kdybychom si měli při jejich konzumaci promítnout, jak vypadá onen dům s prodejny, tak by se nám mělo správně udělat špatně. A přitom má radnice dost nástrojů k tomu, aby majitele přiměla k opravě. Není třeba popisovat jakých. Na druhém konci onoho náměstí je dům, který vzhledově vypadá pod psa, ale je podnikatelům pronajímán městem. A když ono město prostředky získané z nájmu nepoužije na opravu vzhledu tohoto objektu, je to více než trestuhodné, ačkoli jinak může být pan starosta hodný člověk. Paradoxem je, když na budově, která je jinak památkově chráněná a vlastněná soukromníkem, je barumská reklama na výherní automaty umístěné uvnitř, zatím co budova má opadanou omítku, shnilá okna a je špinavá a odporná. V tomto případě má radnice ještě více nástrojů k nápravě, avšak nápravu musí někdo chtít. V jiném, kdysi okresním městě, je na náměstí dům hrůzy. Špinavý, odporný, s věčně zotvíranými okny a dveřmi, špinavá okna zevnitř zakrytá hadry. Znáám ten dům a vím, že ještě před sedmdesáti lety byl výstavním kouskem náměstí, bylo zde dokonce umístěno zlatnictví. A zlatníci, jak známo si na reprezentační domy a výlohy potrpí. Ano, bydlí v něm cikáni, žádná šetrnost zde není na místě. A zase – na radnici by vám vysvětlili, že se holt s tím nedá nic dělat. Ale dá, a ví se i jak. A není to nic proti cikánům – v tomto listě, když to bylo vhodné a potřebné jsme se jich vždy uměli zastat. Takže abychom si to dokázali pojmenovat – všechny řeči o schopném vedení obce končí tam, kde je její vzhled místy odporný a ošklivý. Někdy se dokonce používá taková demagogická větička – že k něčemu není „politická vůle“. Mezi námi je to pěkná blbost, která má pouze zastřít to, že ti, kdož se vedení obce ujali, se na to vůbec nehodí. Jenže – pokud voličům nevadí, že bydlí v takto vypadající obci, s jejímž vzhledem ti, které oni na radnici dosadili, nic nedělají, tak je to bohužel jejich volba. Ublížíjí tak nejen sobě, ale i těm ostatním, kteří jejich lhostejnost nesdílejí. Vyprávěl mi nedávno jeden známý, jaké potíže měl s prodejem domu po rodičích v jedné naší obci. Všichni, kteří přijeli na jeho vstřícný inzerát, mu říkali totéž. Dům je krásný, ale když jsme vystoupili z auta a viděli to náměstí, nezlobte se, ale tady bychom nemohli žít. Nemusíte se mnou souhlasit. Zkuste si jednou projít své ulice, uličky, náměstí a různá zákoutí a podívejte se na ně kritickým okem. A představte si, že byste se sem měli teprve přestěhovat. Znáám jednoho starostu, který jednou za měsíc „protáhl“ městskou radu procházkou celou obcí. Ještě než skončil, tak mu tyto „vycházky“ zastupitelstvo zakázalo. Většinou jednoho hlasu, bohužel ze starostovy politické strany. Tak to chodí u nás v Čechách i na Moravě.

Petr Andrlé

Po Štreitovi sekundy z Pradědu

Alena Kiedroňová

Galerie na radnici ve Vrbně pod Pradědem představuje od úterka výstavu fotografií Lubomíra Tomečka nazvanou "Hledáme novou Kateřinu Neumannovou". Zachycuje jedinečné okamžiky závodu v běhu na lyžích pořádaného urbenským Sportovním gymnáziem v areálu Pradědu a Ovčárny, chvíle litého boje na trati i okamžiky radosti i smutku poražených v cíli. "Závod byl pořádán v rámci celostátní akce a podle ní jsem nazval i výstavu," říká fotograf, kantor a cestovatel Lubomír Tomeček. Krátce předtím sejmul ze zdí chodby radnice a uložil do obalů výjimečné fotografie plné poetiky i reality všedního dne pořázené při cestách po Japonsku známým fotografem Jindřichem Štreitem žijícím na Sovinci. Nová výstava fotografií je v pořadí stá, kterou Tomeček sám nebo s pomocí přátel a rodiny připravil pro dvě urbenské zcela netypické galerie. "Kromě Galerie na radnici je to ještě Galerie na schodech v prostorách Sportovního gymnázia. Ani se to nezdá, že už jsme došli ke stovce, budu muset trochu zbrzdit," říká s nadsázkou sportovec a kantor, jehož koníčkem na celý život se stala fotografie. Tentokrát připravil výstavu bez dlouhých příprav, když musel z technických důvodů zrušit jinou, plánovanou s ročním předstihem. "Jsou tu fotografie študáků od nejmenších po nejstarší i jejich učitelů, návštěvníci radnice rozpoznají známé tváře lidí, které potkávají denně v ulicích města, děti svých přátel či sousedů. Myslím, že tato výstava přináší radost a osvěžení a na radnici vydrží až do konce března," dodal Lubomír Tomeček.

VZNIKAJÍ DVA FILMY O HISTORII A SOUČASNOSTI OBLASTI NÍZKÉHO JESENÍKU

Úterý tohoto týdne bylo na kulturní aktivity zřejmě plodné. Ve studiu FILM – VIDEO Aleše Sýkory v Býkově – Laryšově byla dokončena první verze DVD filmu o loňské velké bitvě, kterou obce Bruntálska, Moravskobrounska a Budišovska zorganizovaly koncem června 2008 u příležitosti 250. výročí bitvy u Guntramovic a Domašova nad Bystřicí. Akce byla nejen podařená, ale i poměrně velkolepá. Plánované DVD (s českým, anglickým a německým komentářem) s názvem RAKOUSKO PRUSKÉ STŘETNUTÍ 1758 – 2008, které bude součástí publikace NAŠE CESTA DO EVROPY (Unseren weg nach Europa) bude asi 25 minut dlouhé a zachytí nejhezčí okamžiky loňské významné společenské akce. Současně bude vydán další DVD, v němž mají hlavní slovo starostové obcí oblasti a další aktéři projektu „Maršálská hůl generála Laudona“. Oba filmy budou mít podobu dle scénáře Aleše Sýkory a Petra Andrle, kteří se autorsky již projevili ve filmu „Bruntál v krajině Nízkého Jeseníku“. Samotná kniha pak je inspirována především 10. výročím vzniku úspěšného mezinárodního projektu občanského sdružení Vlastenecký poutník, který je znám ve většině evropských zemí i v zámoří, odkud jsou i obce, rodiny, jednotlivci a organizace, které mají na Cestě česko – německého porozumění svoji desku. Je jich již 171. Letos se v pořadí již 15. prodloužení Cesty uskuteční v sobotu 27. června 2009.

Jak to bylo v roce 1996 s norským plynem?

ROMAN JOCH

ředitel Občanského institutu

Po rozhodnutí, že roury s plynem do ČR nepovedou jen z východu, ale i ze západu, z Německa, někdo dostal „geniální“ nápad. Dodnes by mě zajímalo, zda se zrodil v Kremlu, Lubjance (sídlo KGB, dnes FSB), anebo na něj přišel nějaký snaživce u nás doma. O co šlo?

V souvislosti s nedávnou plynovou krizí bych rád upozornil na fakta, jež by neměla být zapomenuta: jak prozíravé bylo na podzim 1996 rozhodnutí české vlády rozšířit zdroje plynu pro ČR o norský plyn - a hlavně jak těsně to rozhodnutí prošlo a jak tvrdě o ně ministři bojovali. Nejdřív se rozhodlo, že nebudeme na ruském plynu závislí úplně. I to dalo práci, neboť mnozí tvrdili, že ruský plyn je levný, Rusko je spolehlivý dodavatel a diverzifikace stát strašné peníze... Leč povedlo se. Pak to začalo. Po rozhodnutí, že roury s plynem do ČR nepovedou jen z východu, ale i ze západu, z Německa, někdo dostal „geniální“ nápad. Dodnes by mě zajímalo, zda se zrodil v Kremlu, Lubjance (sídlo KGB, dnes FSB), anebo na něj přišel nějaký snaživce u nás doma. O co šlo? O to, že plynová roura k nám sice povede i ze západu, ale bude v ní přes jedno rusko-německo-nizozemské konsorcium proudit... ruský plyn! Že budeme napojeni na ruský plyn z východu, ale v rámci diverzifikace budeme napojeni na plynové sítě i ze západu, kterými v krizové situaci - pokud by nám z východu nepřitékal ruský plyn - bude proudit ze západu plyn ruský, abychom nebyli stoprocentně závislí na ruském plynu z východu. Rozumíte? Ne? Nevadí, přečtete si to ještě jednou a pochopíte, čemu se říká chuce. Doufám, že autor té myšlenky dostal alespoň

Leninův řád či co se teď v Lubjance udílí. A nastal boj. ODA málem odvolala jednoho svého ministra, jemuž se tato „diverzifikace“ líbila, neboť skutečná diverzifikace s norským plynem mu připadala příliš nákladná. Nakonec vláda rozhodla pro norský plyn (proti stoprocentní závislosti na plynu ruském) velice těsně: pro byli ministři ODA, KDU a dva ministři ODS, Jan Ruml a Josef Zieleniec. Proti byli všichni ostatní tehdejší ministři ODS. Takže spoluobčané, sami si najděte, kdo byli na podzim 1996 ministrem vlády ČR, abyste věděli, komu můžete děkovat za norský plyn, tudíž za to, že jste nemrzli. A rovněž kdo se mohl zasloužit o to, že jste málem mrzli. V té vládě to nebylo předem vůbec dané, zápas o plyn mohl dopadnout opačně, a jak se nyní ukázalo, jedni měli tehdy pravdu a druzí se mýlili, pokud ne něco horšího.

(Publikováno v týdeníku Týden č. 5, dne 2. února 2009)

FOTO PRO DNEŠNÍ DEN

Tento letecký snímek Bruntálu si objednal Wehrmacht před vojenským obsazením československých pohraničních území. Tisíciletá říše se naštěstí neuskutečnila, dnes nám archivy ukazují, jak vypadalo město před sedmdesáti lety.

PETROUŠKOVY PŘÍHODY (645)

A podobně, jako znevažujete od roku 1989 všechno, znevážili jste i 1. máj, MDŽ a spoustu jiných dobrých věcí... to mi napsal v rámci jedné zanícené polemiky čtenář, kterého si jinak vážím pro jeho jiné konstruktivní postoje. Takže k prvnímu máji se vrátíme v květnu a teď to MDŽ, protože se blíží. Proti tradici a původnímu smyslu Mezinárodního dne žen nikdo nic nemá. Naopak. Pouze se nám nelíbilo a nelíbí to, že v nedávné totalitě oslavy MDŽ vyznívaly vesměs tak, že muži (chápej vedení podniku) věnovali ženám květiny a malé dárečky, a poté se rozproudila oslava. Muži chlastali do němoty, ženy (oslavenkyně) jim vařily kafe, obsluhovaly je a dělaly jim zkrátka servis. A gerojové poslíze odkráčeli, či byli odvezeni domů. A tak dali jednou za rok blahosklonně ženám najevo, jak si jich „váží“. A ženy? Měly stále v průměru menší platy, méně výhod a vůbec byly v podstatě diskriminovány. Tak, jako je tomu doposud. Příjem ženy byl chápán tak, že je pouhým doplňkem příjmů rodiny, který je dán především příjmem chlapa. I dnes to tak bohužel je, protože statisticky ženy mají u nás menší důchody, menší příjmy i menší šance získat významné posty za stejných podmínek jako muži. Ženy to zkrátka nemají lehké a na vině není jejich ženství, ale naše egoistické chápání světa. Tedy nás, mužů. Proto je také málo žen v politice a

potřebné změně myšlení mužů by nenapomohl žádný zákon. V posledním čísle časopisu Respekt uvádí renomovaný ekonom Ján Žilinský, který studuje ekonomii na Harvardově univerzitě a má za sebou praxi v kanceláři guvernéra Schwarzeneggera (Kalifornie), otřesná fakta o postavení žen ve světě. V rozvojových zemích zemřelo v průměru 450 žen na sto tisíc porodů. V roce 2005 zemřelo na následky porodu na celém světě 536 tisíc žen. V mnoha zemích jsou ženy nuceny jít na potrat, pokud jejich budoucí dítě by mělo mít ženské pohlaví. Ekonom Amartya Sen odhadl v roce 1992, že kvůli selektivním potratům (nebo z nedbalosti) zmizelo ze světa 100 milionů žen. Tato praxe se trochu zmírnila v Africe, avšak narostla v Číně. V mnoha částech světa, uvádí autor, nemají ženy adekvátní přístup ke vzdělání a ke zdravotní péči, a to z důvodů nejen ekonomických, ale i kulturních nebo náboženských. Konec konců není to tak dávno (někdy začátkem minulého století), když český časopis Medik napsal, že ženy nemohou být lékařkami, protože ženský mozek je prokazatelně menší, než mozek mužský a tudíž ženy nemohou pochopit tak složitou vědeckou disciplínu, jakou je lékařství. Byl to náš, rakouský ministr školství (kéž bychom měli takové ministry dnes) Prof. dr. Wilhelm Hartel, který vydal ministerské rozhodnutí, že vysoké školy medicínské v Rakousku – Uhersku, jsou otevřeny všem zájemkyním o studium medicíny. Tento moudrý muž, mimochodem vynikající znalec řečtiny, který dal svému studentu Masarykovi (ano tomu Masarykovi) pouze dostatečnou z jazyka řeckého, se narodil před 170 lety, 28. května 1839 ve Dvorcích u Bruntálu. Myslíte, že se o tomto muži dozvědí něco žáci našich škol? Myslíte, že o zmíněných problémech žen ve světě (i o Prof. Hartelovi) ví něco naši politici, parlamentem počínaje a obecními zastupitelstvy konče? Nikoli. Nevědí. Ale mnozí nám budou vyčítat, že jsme zrušili MDŽ. Kéž by mnozí z nich měli jen zlomek vzdělání Kláry Zetkinové, která oslavu MDŽ počátkem minulého století navrhla. Jo, vzdělání. To je fenomén. Nedávno jsem četl, že ještě komunistické statistiky zaznamenaly, že se v určitém období v našich stavebninách prodalo pouze tolik materiálu, který by stačil na postavení asi jedné třetiny nových rodinných domů v onom období kolaudovaných. Z čeho se postavily ony zbylé dvě třetiny domů, na to již ona statistika nedává odpověď (mezi námi, my to víme). A teď si představte, co by se stalo, kdyby se museli dle svých skutečných schopností žít lidé, kteří své „vzdělání“, inženýrské, právnické, filozofické a jiné tituly získali jako rychlokvašky po roce 1948 nebo po roce 1968, či přímo jako absolventi „vysokých“ škol SNB v Bratislavě, či armády ve Vyškově a v jiných podobných institucích. Pokud by nebyli poslanci, senátoři, vysocí krajští nebo ministerští úředníci, tak by jim ani pámbu nepomohl. A tito nám nejvíce vyčítají mnohé, a také to, že jsme zrušili MDŽ. A přitom to byl tak krásný svátek, že, holoubkové?

Dnes má svátek DOBROMILA, zítra VANDA. Nezapomeňte jim blahopřát.

Lázně Čeladná
Beskydské rehabilitační centrum, spol. s r.o., 739 12 Čeladná 42

DET-OPT

Program **DETOXIKACE** organismu a **OPTIMALIZACE** hmotnosti **INTENZIVNÍ ŠESTIDENNÍ KURZ PRO ŽENY 22.2. - 28.2. 2009**

Cítíte se unavená a přetížená? Jste nervózní, malátná a podrážděná?
Schází Vám pocit radosti a štěstí? Přestáváte se cítit ve své kůži?
Máte různé zdravotní potíže? Je Vaše pokožka zešedlá, jakoby bez života?
Nejste spokojena se svým vzhledem? Domníváte se, že máte nadváhu?

PŘIJEĎTE DO ČELADNÉ

- Projdete komplexní očistou těla i duše
- Dosáhnete úpravy tělesné hmotnosti pomocí speciálního cvičení a stravy
- Naučíte se, jak se zbavit se únavy, odpočívat a relaxovat

Komplexní systém detoxikace organismu a optimalizace váhy je založen na celostním (holistickém) přístupu ke zdraví, jehož základem je vzájemné propojení mysli, ducha a těla. Naše metody vycházejí z nejnovějších poznatků současné vědy a tradiční čínské medicíny.

Kurz vede odborník na celostní medicínu PhDr. Andrew A. Urbiš, který se po studiu psychologie specializoval na komunikaci a řízení, systematicky se zabýval personalistikou, mezilidskými vztahy, organizací a řízením práce a celostní medicínou. Svě bohaté zkušenosti získal dlouhodobým studiem a na stážích v Chengdu University of T.C.M v Číně a Maori centre - Christchurch na Novém Zélandu. V poradenské praxi pomáhá svým klientům nestandardními metodami zvládat zdravotní, osobní a mezilidské obtíže a tím přispívá k nové kvalitě jejich života.

Program je vhodný pro všechny ženy, které mají chuť z různých důvodů něco změnit. Pokud odpovídáte na výše uvedené otázky kladně, je pobyt určen právě Vám. Naučíte se, jak řešit náročné životní situace. Jak postupně naplňovat svoje sny o štěstí a nabytí sebedůvěry, o úspěšném osobním, partnerském i profesním životě, o půvabu a přitažlivém vzhledu.

ZAČNĚTE JINAK A HNED...

PROGRAM POBYTU: Vstupní lékařská prohlídka a Lüscherova diagnostika, cvičení Tao jin, nácvik různých technik relaxace, speciální cvičení na redukcii váhy, Nordic walking (severská chůze), přednášky a psychohry

LÉČEBNÉ A REGENERAČNÍ PROCEDURY:

5x Polarium, 2x bahenní zábal z Mrtvého moře, 2x hydrocolon terapie, 2x lymfodrenáž, 2x skořicový zábal, 2x zábal s ricinovým olejem, 3x oxygenoterapie

STRAVA: Je zajištěna dietní strava a doplňky zdravé výživy (Speciální dietu si účastnice připravují po skupinkách samy - podle instrukcí vedoucího kurzu.)

ODBORNÁ GARANCE:

TERMÍN:

MÍSTO KONÁNÍ:

UBYTOVÁNÍ:

CENA:

PŘIHLÁŠKY A INFORMACE:

PhDr. Andrew Alois Urbiš, Prim. MUDr. Zdeněk Klimeš
22.2. - 28. 2. 2009

Penzion JURÁŠEK, 739 13 Kunčice p. Ondřejníkem 15
2 - 4lůžkové apartmány (ložnice, kuchyňka, WC, sprcha)
8 500 Kč (zaváděcí cena - pilotní kurz)

Mgr. Andrea Adamová, tel.: 558 684 242, 723 872 592
e-mail: adamova@brc.cz, www.brc.cz

ZÁKLADNÍ PODMÍNKA ÚČASTI: Dobrý zdravotní stav (pobyt není vhodný pro diabetičky)

UPOZORNĚNÍ: Týden před kursem doporučujeme nejíst maso. V průběhu kurzu není dovoleno kouřit. Program zahrnuje intenzivní mentální cvičení a individuální konzultace s psychologem, z těchto důvodů je počet účastnic omezen na 12.